

El Guardià de la muntanya

La claror començava a entrar per l'ull de bou de l'habitació del Nil, una golfa en un petit poble de muntanya del Prepirineu català anomenat Estana, amb unes vistes magnífiques de la Serralada Nord del Cadí i, com la gran majoria de cases de muntanya, la casa estava revestida de fusta i, a l'habitació del Nil, unes grans bigues de fusta aguantaven la teulada coberta de grans lloses de pissarres blaves.

Aquell dia d'hivern no va ser un dia qualsevol. Quan el Nil va obrir els ulls, ja es va adonar que la claror era diferent a la dels altres dies. Es va llevar d'un salt i va anar corrents fins a l'ull de bou; els ulls se li van engrandir com a plats al veure que estaven caient flocs de neu. Va girar la mirada cap a la muntanya que tenia davant, concretament la columna de pedra més imponent de tota la cara nord del Cadí, que anomenen la roca de l'Ordiguer i que ell sempre imaginava que era "el Guardià" de la muntanya, el va veure vestit amb ratlles blanques, que era la neu que s'acumulava en els plecs de la roca calcària.

Tot emocionat, va baixar les escales corrents per anar a buscar els pares. "Està nevant, està nevant!" – No parava de repetir el Nil amb un gran somriure a la boca. Quan va arribar a l'habitació, els va dir: "Ja tinc 12 anys i em vau prometre que faríem un cim amb neu, ja neva i en tinc moltes ganes". Els pares del Nil, la Mariona i en Rafel, es van mirar i amb un somriure de conxorxa li van respondre: "I tant que hi anirem, t'ho vam prometre, però hem d'esperar que acabi de nevar i que la neu estigui ben aposentada per evitar el risc d'allaus. Quan la canal que hi ha al costat de la roca de l'Ordiguer estigui plena i hagi sortit el sol, t'hi portarem". El Nil se'ls va tirar a sobre per fer-los una gran abraçada.

Des de llavors, que cada vegada que s'aixecava al matí, es dirigia a l'ull de bou per veure com estava la canal al costat de la seva roca màgica. Una borrasca molt potent que va entrar pel nord-oest de la Península, juntament amb uns dies de temperatures molt baixes, van fer que els núvols topessin amb la serralada del Cadí deixant dipositada una gran quantitat de neu a tota la zona. Els colors verds i marrons de l'estiu van donar pas a tot un mantell blanc que ho cobria tot, fins i tot al bosc de pi negre i avets es barrejaven el verd i el blanc amb la neu que acumulaven les seves fulles.

Passades unes setmanes, el temps ja havia millorat i, un divendres després de sopar, els pares del Nil li van dir que diumenge pujarien a la muntanya de neu. El nen va donar salts de content, tot exclamant: "visca, visca!". Abans d'anar a dormir, i com que hi havia lluna plena, el Nil va poder veure el seu gegant, tot dient-li: "Guardià, demà ens veurem de ben a prop, espero que em donis forces per conquerir la part més alta del teu regne".

A les sis del matí, els pares del Nil pugen a despertar-lo. A diferència dels dies que toca escola, el Nil es lleva com un llamp del llit i es comença a vestir amb l'equipament de muntanya i tot seguit corre a preparar-se la motxilla que portarà. Tot i que és un recorregut que el Nil ha fet moltes vegades a l'estiu, el mantell de neu que cobreix el terra fa que sigui com si fos un camí nou, i també hi farà servir estris nous que mai havia fet servir, com: el piolet, els grampons i les raquetes de neu.

Després d'un bon esmorzar i amb les primeres clarors del dia, enfilen el camí cap al cim del Comabona. Primer toca calçar-se les raquetes de neu. Com que l'any passat ja les havia fet servir, no té les sensacions que es tenen la primera vegada que et poses unes raquetes, que

camines com si fossis un ànec. Comencen a caminar en fila índia..., la Mariona obre la traça a la neu, seguit pel Nil, i el seu pare al darrere tanca el grup. El camí discorre entre un bosc molt espès i de vegades les arrels dels arbres, amb la capa de neu, actuen com a trampes, fent que s'enfonsin fins als genolls.

Després d'una hora, arriben a un gran prat on fan una parada per recuperar forces i menjar alguns fruits secs.

Reprenen la marxa en direcció a la roca de l'Ordiguer; quan hi arriben a prop, el Nil es queda una bona estona mirant-la. Era molt més espectacular, vista de prop. Li va demanar que els dones protecció a l'escalada al cim. En aquest punt, el Rafel li diu que es posi els grampons i que faci servir el piolet, ja que la pendent que faran a continuació té molta inclinació i s'han de prendre precaucions.

La pujada la fan amb diagonals tot fent ziga-zagues, per tal de fer més fàcil la progressió a la pendent. Els pares del Nil li anaven indicant en tot moment quan havia de canviar el piolet de mà i com col·locar els peus, per no ensopegar amb els grampons.

Tot i el fred, la pujada els va fer suar de valent, fins que per fi es va acabar la pendent forta. Ja quedaven pocs metres fins al cim. El Nil estava molt emocionat i els pares el van animar que fos el primer de tocar la creu que presidia el cim. "Guau! Quina passada!" – va exclamar, ple de satisfacció. Havia fet realitat el seu somni de pujar una muntanya nevada i, de segur, "el Guardià" el va ajudar.

Enric